

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 5 octombrie 2013, ora 19³⁰

Ewald Frank

[Fratele Miskyis: Da, întruna putem slăvi harul și credincioșia Lui. El ne-a devenit totul, El este viața noastră, lumina noastră, bucuria noastră... Frați și surori, dacă ne gândim serios, doar El ne poate aduce adevărata bucurie, adevărata pace; n-o vom găsi nicăieri în lumea aceasta, la oameni, ci la Domnul este mântuirea deplină.

Noi credem că și în seara aceasta Domnul ne va binecuvânta puternic din râurile dragostei. Haideți să stăm în rugăciune, să ne deschidem inimile, să stăm în așteptare și să ne desfătăm din mana cerească, din hrana duhovnicească, înfruptându-ne din ea cu bucurie. Noi suntem adunați la masa Domnului și El vrea să ne binecuvânteze în mod puternic.

Acum să citim un cuvânt de introducere, apoi se va ruga cu noi fratele Alfred Borg. Vă rog să ne ridicăm cu toții, în timp ce citim Cuvântul.

Coloseni 1:21: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel”. Până aici acest Cuvânt sfânt al lui Dumnezeu.

Fratele Borg: Să ne rugăm... Binecuvântat Tată ceresc, Îți mulțumim pentru această seară, pentru această adunare, Îți mulțumim pentru prezența Ta, pentru Cuvântul scump pe care l-am citit împreună.

Doamne, Te rugăm împreună: lucrează în această seară în mijlocul nostru, lucrează în inimile noastre, vino la dreptul Tău în mijlocul nostru și pretutindeni unde este transmisă această întâlnire.

Doamne, Te rugăm să dăruiești har la vorbire, să dăruiești har la ascultare, să dăruiești har ca noi să primim ce ne spui în seara aceasta. Îți mulțumim pentru prezența Ta și pentru că vezi în inimile noastre dorința noastră puternică, dorul care ne-a adus în locul acesta, în această seară. Te rog, Doamne, lucrează într-un mod puternic în mijlocul nostru în seara aceasta. Și dacă sunt bolnavi în mijlocul nostru, vindecă-i în seara aceasta. Dacă sunt unii legați, eliberează-i. Dacă sunt în mijlocul nostru oameni care încă sunt pierduți, salvează-i în seara aceasta. Îți mulțumim – la Tine totul este posibil. Și în seara aceasta noi privim spre Tine. Te rugăm împreună, întărește-l pe fratele nostru, duh, suflet și trup, ca el să predice Cuvântul Tău cu îndrăzneală, spunându-ne ce vrei Tu să ne spui. Îți mulțumim pentru tot, în seara aceasta. Amin.]

Fratele Frank: Să cântăm „O, este Isus”. [...] Este minunat că în mii de cântări, s-a cântat despre răscumpărarea înfăptuită de Domnul nostru – în toate limbile și națiunile.

[Saluturi și relatări din călătoriile misionare...]

Deci, am fost foarte recunoscător că frații au venit, chiar dacă au condus mașina timp de 16 ore, venind de aproape și de departe, ca să asculte Cuvântul Domnului. Și mai ales, când frații din Sidney și Melbourne mi-au spus: „Frate Frank, noi te-am «însoțit», suntem la zi în Împărăția lui Dumnezeu. Noi te-am «însoțit» în călătoria în Congo, noi am auzit toate adunările acolo, le-am trăit”. Este extraordinar ce posibilități sunt în acest moment, astfel încât toți pot asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Și numai spre informarea voastră, în prezent, credincioși din peste 172 de țări sunt conectați și ascultă ultimul mesaj pe care ni l-a încredințat Dumnezeu. Totul este har. Cine s-a gândit acum 30 sau 40 de ani că acest lucru ar fi posibil? Iar noi putem trăi astăzi toate aceste lucruri. De asemenea, frații noștri traduc simultan în 12 limbi astfel ca toți să poată asculta în direct și astfel să fie aduși la zi cu situația din Împărăția lui Dumnezeu.

Avem apoi salutări de la fratele Pearry Green. Ca s-o spun pe scurt, luna trecută am vorbit la telefon și el mi-a spus: „Frate Frank, am avut pe inimă să vin înaintea bisericii locale de acolo și să mărturisesc că în anul 1979 am luat o decizie greșită”. El a mai spus unele lucruri și apoi a venit remarcă: „Frate Frank, eu cred că chemarea ta este la fel de adevărată ca și chemarea lui Pavel pe drumul Damascului”. Și el a repetat această frază. Ieri seară am mai vorbit o dată cu el la telefon și a repetat de două ori același lucru. El nu poate veni din cauza a două operații de cancer și a făcut chimioterapie, dar transmite salutări întregii biserici și este în legătură cu noi.

Vreau să fac o observație: fratele Green a fost în aceeași școală biblică cu Billy Paul Branham și a cunoscut slujba fratelui Branham timp de mulți ani. În anii 1960 el s-a îngrijit ca predicile fratelui Branham să poată fi ascultate prin transmisie telefonică în toată țara (S.U.A.). Fratele Branham s-a bucurat foarte mult pentru acest lucru. Fratele Green a fost primul care a sosit la locul accidentului, el a fost cel care l-a dus pe fratele Branham la spital și a fost cel căruia asistenta medicală din spital i-a spus că fratele Branham și-dat ultima suflare la ora 16:49. Tot el a condus și serviciul de înmormântare și a cântat „Crede numai”. După aceea, începând cu anul 1966 l-am invitat să mărturisească despre lucrurile pe care le-a trăit în adunările fratelui Branham, ce a văzut și ce a auzit în acele adunări. Noi am făcut împreună acest lucru în multe țări și orașe, până când a fost luată acea decizie, în care au fost atrași și mulți alții. Dar la Dumnezeu totul este cu putință pentru oricine nu a trecut peste linia roșie și nu a păcătuit împotriva Duhului Sfânt.

O singură persoană - și aceasta nu o voi uita niciodată - mi-a dat cea mai îngrozitoare lovitură în anul 1979. Aceasta persoană a stat înaintea mea și a spus: „Pe tine nu Dumnezeu te-a chemat, ci Diavolul”. În acel moment am știut că acel lucru nu era adresat împotriva mea, ci împotriva Domnului și nimeni nu a știut mai bine ca acea persoană, despre însărcinare, despre trimitere, despre tot ce a făcut Dumnezeu până în acel an 1979 și că fusesem în 85 de țări. Dar

la Dumnezeu mai este har, El iartă ceea ce s-a întâmplat din neștiință și atât timp cât mai este har, toți pot veni, toți pot crede și să fie mântuiți. Mai este iertare, mai este har. Doar atunci când va fi trecut timpul harului, va fi un prea târziu pentru totdeauna.

Fiți mulțumitori lui Dumnezeu, că ați luat decizia corectă la vremea potrivită, fiți mulțumitori pentru că Domnul v-a deschis înțelegerea pentru Scripturi. Închipuiți-vă că cel mai mare om al lui Dumnezeu ar putea să vină și dacă Dumnezeu nu ar dăruia înțelegerea atunci oamenii nu ar putea să creadă. Și Domnul nostru a spus în Ioan 8:24: „...dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre”. Necredința este mortală! Adevărata credință duce la viață, ne călăuzește și ne leagă de Dumnezeu.

Astăzi nu ne vom ocupa de lucrurile care se petrec pe pământ. Poate, o scurtă remarcă. Două cuvinte sunt amintite tot mai des în presă și pe Internet cu privire la Israel și la negocierile de pace care avansează: „Pace și securitate!” Toți politicienii vorbesc acum despre acest lucru și Pavel a scris în 1 Tes. cap. 5: „*Când ei vor zice: «Pace și liniște» - acum este pace, acum nu mai este niciun pericol - atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată*”. În ce privește Israelul, noi îl avem pe inimă și cine se uită pe harta lumii, la țările care-l înconjoară, va trebui să caute mult timp pentru a-l găsi, căci este doar un punct mic. Suprafața țărilor arabe este de 990 ori mai mare decât a micului Israel. Și ei vor ca micul Israel să fie distrus, să fie exterminat, deși au atât de mult loc.

Dar să trecem repede la punctul referitor la cei patru îngeri ai judecății care, conform Apoc. 9, sunt legați la fluviul Eufrat pentru o anumită zi și un anumit an, când o treime din populația lumii va fi nimicită. Am notat: fluviul Eufrat are o lungime de 2270 km, de la granița Turciei până în Golful Persic. Peste tot este destul teritoriu, dar acolo unde a fost leagănul omenirii, raiul, acolo unde este Basra – care tradus înseamnă „rai” - acolo unde a început omenirea, acolo se va și sfârși. Dar înainte să aibă loc aceasta, Domnul Își va lua Biserica. Noi nu vom trece prin această perioadă de necaz.

Frați și surori, când noi am cântat aceste cântări divine, despre har, despre dragostea lui Dumnezeu, vă întreb, ce ar fi putut face Dumnezeu mai mult decât să ducă la îndeplinire oferta harului Său, să vină El personal la noi, să-Și verse scumpul și sfântul Său Sânge pentru împăcare și iertare și să isprăvească lucrarea de răscumpărare? În Cuvântul de introducere, pe care Pavel l-a scris bisericii din Colose, pe care deja l-am citit, avem Evanghelia deplină, avem mântuirea deplină. Și cine ar îndrăzni să respingă oferta de har? „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile*”. Nu este vorba doar despre un mesaj pe care ni l-a dăruit Dumnezeu prin harul Său, ci este vorba ca fiecare să fie mântuit. Și poate fi mântuit doar acela care se vede și se recunoaște pierdut și care știe: „Eu sunt fără Dumnezeu, sunt fără nădejde în lume și sunt pierdut”. Așa cum bolnavii au nevoie de doctor, la fel noi, ca oameni pierduți, avem nevoie de Mântuitor. Și ferece de acei oameni care vin la Domnul și găsesc har la El. Până astăzi El nu a respins pe nimeni, până în ziua de azi mâinile Lui sunt întinse și El spune tuturor: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre*”.

Astăzi vom avea cina Domnului și eu doresc s-o luminez din Vechiul Testament ca să înțelegem despre ce este vorba. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și a fost făcut ca să aibă părtășie cu Dumnezeu. El ar fi trebuit să trăiască veșnic, dar a venit încercarea, a venit necredința, a venit îndoiala, a urmat căderea în păcat și omenirea a fost despărțită de Dumnezeu, a intrat în moarte și nimic nu este mai sigur în viața, decât moartea. Și după căderea în păcat Domnul Dumnezeu a spus ca omul să nu ia din Pomul Vieții ca să nu trăiască veșnic în starea sa păcătoasă. De aceea, Domnul Dumnezeu a trebuit să-i scoată afară din paradis pe Adam și Eva.

Și avem apoi planul de mântuire, așa cum i-a fost arătat și descoperit în mod deosebit lui Moise. Doresc să citesc câteva versete ca să vă arăt împlinirea planului de mântuire al Dumnezeului nostru. În Exod cap. 4 ne este arătată chemarea afară a celor pe care El i-a ales. Exod 4:22: „*Tu vei zice lui faraon: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să*

plece, ca să-Mi slujească...»”. Este pur și simplu scoaterea afară pentru că prin Avraam Dumnezeu binecuvântase pe poporul Său.

În Exod cap. 6, Dumnezeu Își descoperă Numele Său de răscumpărare din Vechiul Testament. În limba ebraică, acest Nume are patru inițiale I H V H. Din aceste patru litere s-a format Numele IaHVeH, Domnul ca Mântuitor. Exod 6:2: *„Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: «Eu sunt Domnul»*”. Aici apare pentru prima dată Numele de legământ al Domnului Dumnezeului nostru, IaHVeH. Și apoi în vers 3: *„Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca «Domnul» (IHVH)”*. Chiar în timpul chemării afară, Dumnezeu Și-a descoperit prin har, Numele Său de legământ, poporului Vechiului legământ. Apoi a urmat chemarea afară: *„Lasă pe poporul Meu să plece!”*. Dar ieșirea a avut loc numai după ce a fost jertfit Mielul. Și fiecare familie a mâncat mielul care a fost jertfit și sângele a fost stropit pe ușorii ușii. Domnul Dumnezeu spuse: *„Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi...”*. În Exod 12:1-13 este descris totul și în vers. 13 citim: *„Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului”*.

Și acum punctul important: nu o religie, ci o jertfă, nu ceva, orice, ci sângele. De câte ori am spus aici: pentru că păcatul originar a avut loc în trup de carne și sânge, Domnul a lăsat în Vechiul Testament ca mielul să fie jertfit și sângele să fie stropit pe ușorii ușii. Aceasta până când Ioan Botezătorul a putut spune în Noul Testament *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”* În întreg Vechiul Testament a fost prefigurat planul mântuirii care a fost împlinit în Noul Testament.

Apoi, în Lev. cap. 16 avem această introducere minunată la ceea ce s-a întâmplat în marea zi a împăcării a Dumnezeului nostru, când mielul a fost jertfit. Lev. 16, vers. 2: *„Domnul a zis lui Moise: «Vorbește fratelui tău, Aaron și spune-i să nu intre în tot timpul în Sfântul Locaș, dincolo de perdeaua dinăuntru, înaintea capacului*

ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor»”. Capacul ispășirii era așezat pe chivotul legământului și eu am adus *această* prezentare.

Astfel arăta chivotul legământului și în el era pus ceea ce-i spusese Dumnezeu lui Moise să pună. Pe acest capac făcut din aur trebuia stropit sângele, pentru ca tot ceea ce condamna legea care era în chivot, să fie eliberat prin sânge, găsim har. Trebuie citite aceste lucruri din Vechiul Testament ca să înțelegem ce scrie în Evrei cap. 9, unde se spune că Domnul nostru a intrat dincolo de perdea cu Sângele Lui. Citim în Evrei cap. 9,

de la vers. 3: *„După perdeaua a doua se afla partea Cortului care se chema «Locul Preasfânt». El avea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înfrunzise și tablele legământului”*. Tablele legământului, contractul lui Dumnezeu cu poporul Lui, se găseau în chivotul legământului. Și pe capacul ispășirii care era peste chivotul legământului a fost adus sângele în ziua împăcării (ispășirii). Și noi citim în Noul Testament că Domnul și Răscumprătorul nostru, ca Mare Preot, a intrat cu însuși Sângele Lui în locul preasfânt din ceruri și l-a adus pentru noi.

În Evrei 9:5 citim: *„Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acum cu de-amănuntul despre aceste lucruri”*. Citim și vers. 11 și 12 din Evrei cap. 9: *„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumprare veșnică”*.

A făcut o răscumpărare veșnică! Niciun om nu poate schimba acest lucru, niciun vrăjmaș. A făcut o răscumpărare veșnică.

Am merge și la alte texte din Noul Testament, de exemplu la epistola către Romani, unde Pavel ne-a arătat-o de multe ori. Rom. 4:25: „*Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți*”. Aceasta este o răscumpărare desăvârșită pe care Domnul Dumnezeu ne-a dăruit-o prin harul Său. În Rom. 5:1 citim cuvintele puternice despre credință și neprihănire: „*Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință...*”. Ai primit-o tu? Crede, crede în neprihănirea divină - ție nu-ți este ținut în seamă nimic. Totul a fost pus pe Mielul lui Dumnezeu. Noi avem parte de răscumpărarea veșnică și trecutul nu mai este valabil, ci numai ceea ce a lucrat Dumnezeu în viața noastră prin harul Său. Citim încă o dată Rom. 5:1: „*Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință*” - credința ne dă intrarea la harul lui Dumnezeu - „*avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos*”.

Suflete iubit, ai primit tu pacea lui Dumnezeu, ai primit tu harul lui Dumnezeu, ai trăit tu, personal, răscumpărarea? Astăzi este ziua mântuirii, este o zi deosebită. Astăzi nimeni să nu plece din acest loc și să fie pierdut, ci toți să aibă parte de răscumpărare, de iertare.

În Rom. 5:9 citim: „*Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu*”. Nu tu te-ai făcut neprihănit, nu eu te-am făcut neprihănit, ci prin Sângele Lui care a fost pus pe chivotul legământului. Astfel nu mai este nicio osândă pentru cei ce sunt în Isus Hristos. Răscumpărătorul a luat asupra Lui osânda noastră.

Apoi citim în Rom. 5:12: „*De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...*”. Acesta este adevărul. Cine a rămas aici? Toți cei ce au venit pe lume, au murit. Și acum vine ceva minunat ca noi să știm de ce a fost dată legea. Rom 5:13: „*Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege*”.

Dacă Domnul nu ar fi spus: „Să nu furi, să nu minți să nu bârfești, să nu preacurvești, să nu poștești”, niciun om n-ar fi știut-o. Dar Dumnezeu a spus-o, El a dat Legea ca noi să fim conștienți de aceste încălcări ale Legii și astfel harul Lui să poată stăpâni în viețile noastre. Evanghelia și planul lui Dumnezeu de mântuire este minunat.

Din Rom. 5 citim și vers 18 și 19: „...*Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața*”. Așa cum toți mor în Adam, toți sunt aduși la viață în Hristos. Vers. 19: „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*”. Ascultare până la moartea pe cruce. Ce cere Domnul Dumnezeu de la noi? O dedicare totală, nicio împotrivire interioară, ci să credem și să ne încredem și să ascultăm de ceea ce Domnul ne-a dăruit și ne-a poruncit prin harul Său.

Mergem și la Rom. 8 vers. 29 și 30: „*Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați*”. Aceasta este Evanghelia, acesta este mesajul Evangheliei pe care noi îl putem propovădui. Ascultarea până la moartea pe cruce, a adus jertfa atotcuprinzătoare, nimeni nu mai trebuie să fie pierdut, toți pot fi salvați. În vers 30 din Rom. 8 avem desăvârșirea lucrării de răscumpărare: „*Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit*”. El deja ne-a dăruit slava cerească, la Dumnezeu totul este desăvârșit. Noi așteptăm doar revenirea Domnului nostru și schimbarea trupurilor noastre din starea aceasta muritoare, în nemurire.

În 1 Petru 2:24, apostolul face un cuprins și ne spune lucrurile care i-au devenit importante, cu referire la Domnul nostru: „*El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănila Lui ați fost vindecați*”. Aceasta este Evanghelia deplină. „S-a isprăvit!” Și de

aceea, mă puteți înțelege și pe mine. Când aducem oamenilor acest mesaj minunat, noi dorim să fie primit. Noi simțim o durere pentru toți aceia care resping și cred că vor putea fi mântuiți printr-un ritual, printr-o biserică. Până acum nicio biserică n-a putut mântui pe vreun om. Domnul Dumnezeu mântuiește prin credință, prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. Restul, stă Domnului în cale și de aceasta noi nu avem nevoie.

Avem apoi un Cuvânt minunat în prorocul Mica, unde Domnul ne-a spus ce va face cu păcatele. Mica 7:18-20: *„Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? – El nu-Și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea!”* Deja în Vechiul Testament, Dumnezeu nu ținea mânia, ci se bucura să dea har. Și acum vine lucrul puternic: *„El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor”*. Le va arunca pe fundul mării. Și cineva spunea că peste această mare stă scris: „Pescuitul interzis”. Păcatele sunt scufundate până la fundul mării uitării! „Pescuitul interzis!” Niciun om să nu se ostenească pentru a mai găsi ceva. Nu mai este nimic de găsit! Sunt scufundate până pe fundul mării. Aceasta este Evanghelia cum o găsim deja în Vechiul Testament. Și vers. 20: *„Vei da cu credincioșie lui Iacov și vei ține cu îndurare față de Avraam ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară”*.

În întreg Vechiul Testament a fost anunțat. În Ps. 103 scrie: *„El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare”*. Apoi Isaia 53, spune că El a luat asupra Lui vina noastră, a purtat bolile noastre și apoi *„...prin rănile Lui am fost tămăduiți”*. Întreg Vechiul Testament depune mărturie despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a hotărât în planul Său de mântuire.

Și apoi Îl vedem pe Domnul și Răscumpărătorul nostru în umanitatea Lui. El a devenit om, dar a rămas Domnul, marele EU SUNT. Dar pentru noi, El a trebuit să devină, după trup, asemenea nouă. După trup a fost găsit ca un om pentru a putea muri. În Ps. 22,

când El a luat locul tău și locul meu, El a strigat în locul meu și în locul tău: „*Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit!*” Acela a fost momentul când toată vina noastră și toate păcatele noastre au fost puse peste Mielul lui Dumnezeu. În clipa următoare s-a împlinit „*Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine*”. De la un moment la altul răscumpărarea a fost isprăvită și prin învierea Domnului nostru El a dovedit că a biruit moartea „*Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?*”

Miercuri seara noi am amintit ce este scris în Geneza cap. 3, cu referire la șarpe: „*Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul*”. Nu mijlocul, nu undeva la șold, ci călcâiul. Și a fost bine așa. Voi știți, când pășești, ridici piciorul și calci pe călcâi și acolo a venit țepușul. Atunci când a venit țepușul, Domnul a călcat și a putut zdrobi capul șarpelui și prin har a putut striga biruința: „*Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?*” Lăudat să fie Domnul Dumnezeu nostru! Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu își are locul lui și noi putem să-I dăm Domnului nostru toată cinstea pentru că am putut recunoaște planul lui Dumnezeu de mântuire pentru timpul nostru. Cu voia proprie se trece pe lângă acesta. Dar toți cei ce au găsit har înaintea lui Dumnezeu vor recunoaște ceea ce face Domnul prin har în timpul nostru, conform Cuvântului Său.

Nu putem intra în amănunte, dar să ne bucurăm de lucrarea de răscumpărare isprăvită, să ne bucurăm că, prin harul Său, am devenit copii ai lui Dumnezeu, că am respins neascultarea și așa cum scrie Petru, ca niște copii ascultători, putem avea o viață plăcută înaintea lui Dumnezeu și în mijlocul durerilor și încercărilor Domnul merge cu noi și ne va purta prin harul Său.

Astăzi vom ține cina Domnului ca aducere aminte a lucrării de răscumpărare isprăvite și toate cele patru Evangheliile depun mărturie despre aceasta. Dacă mergem la Matei cap. 26, sau Marcu 14, Luca 22, Ioan 13, toate evangheliile ne dau mărturie despre aceasta. Toate evangheliile mărturisesc despre ceea ce s-a întâmplat atunci, despre trădare, despre coroana de spini, despre Ghetsimani, despre drumul

spre cruce și Domnul nostru a mers cea mai grea cale pe care ar fi putut merge cineva. Și cu adevărat, prin har El a luat totul asupra Lui și ne-a dăruit o răscumpărare desăvârșită.

Să citim două, trei versete din evangheliile. Matei 26:28 și 29: „*Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou*” – spuneți „Amin!” „*Sângele Meu, sângele legământului celui nou care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor*”. Nu vinul a fost vărsat, ci Mielul lui Dumnezeu Și-a vărsat scumpul și sfântul Lui sânge pentru iertarea păcatelor noastre. Sângele Noului legământ. Nu cum este scris în Exod 12 sau în Exod 24 când a fost luat câte un miel. Aici, Mielul lui Dumnezeu: „*Iată Mielul lui Dumnezeu!*”, așa cum a spus cel ce a pregătit calea la prima Lui venire. „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*” Și aici, înainte să intre cu propriul Său Sânge în locul Preasfânt din cer, Domnul și Răscumpărătorul nostru a spus: „*Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor*”. Primiți-o! S-a întâmplat pentru tine, s-a întâmplat pentru mine, s-a întâmplat pentru noi. Dar acest lucru trebuie primit și acceptat.

În Marcu 14:22-24 citim: „*Pe când mâncau*” – deci în timpul Pesach-ului – „*Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat, zicând: «Luați, mâncați, acesta este trupul Meu».* Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el”. Și apoi, în vers. 24, El face legătura cu Sângele Său: „*Și le-a zis: «Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți»*”. În legătură cu paharul, El a spus în vers. 25: „*Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu*”. Noi cu toții am fost invitați la cina Mielului și așteptăm ca Domnul să ne ia acasă și apoi să serbăm cina împreună cu El.

În Luca 22:19 și 20 avem cuvintele Domnului: „*Apoi a luat pâine; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: «Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul*

acesta spre pomenirea Mea». Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu care se varsă pentru voi»". Aici avem toate aceste minunate versete biblice pe care Domnul nostru ni le-a dăruit prin har și astfel prin întreaga Scriptură noi să avem o orientare.

Pentru ucenicul iubit al lui Isus a fost foarte important ceea ce s-a petrecut după cină și el a scris despre aceasta în Ioan cap.13. Atunci, Domnul nostru a spălat picioarele ucenicilor. Ioan 13 de la vers. 4: *„S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins”*. Dacă citim mai departe, vedem exact ce s-a întâmplat în acea zi. Ioan 13:12-16: *„După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: «Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți ‘Învățătorul și Domnul’ și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu»”*. Urmează apoi versetul deosebit de puternic: *„Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis”*. Nimeni nu are voie să se ridice mai presus de Domnul și de Cuvântul Lui. Domnul are ultimul Cuvânt și noi credem din toată inima ceea ce ne-a spus El.

Să facem un rezumat al celor spuse. Noi am primit cu mulțumire răscumpărarea deplină, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin har și adresăm tuturor, împreună cu Pavel, Cuvântul minunat din 2 Cor 5: *„Noi, dar, suntem trimiși împluterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!”* Acesta este mesajul dumnezeiesc: a avut loc ziua împăcării lui Dumnezeu cu omenirea. Domnul și Răscumpărătorul nostru, ca Mare Preot, a intrat în locul Preasfânt din cer cu însuși Sângele Lui pe care l-a adus pe scaunul harului; tot blestemul și toată nelegiuirea au fost luate de la noi și

Sângele Lui vorbește mai puternic decât sângele lui Abel: mântuire, iertare și împăcare. Și noi prin har am putut s-o acceptăm.

Despre spălarea picioarelor, eu vă spun sincer: noi, ca biserică locală, am practicat spălarea picioarelor doar după ce am fost în biserica fratelui Branham din Jeffersonville și am trăit faptul că, după cină a fost făcută spălarea picioarelor. Pentru mine a fost ceva nou. Dar mi-am spus: „Dacă cel mai mare bărbat al lui Dumnezeu din timpul nostru a considerat necesar să facă ceea ce a poruncit Domnul să se facă, cine sunt eu [să n-o fac]?”. Când m-am întors, noi am sărbătorit cina Domnului împreună cu spălarea picioarelor și suntem recunoscători că putem crede și în ascultare dovedim că nu avem o credință intelectuală, ci o credință care vine din inimă, o credință legată cu ascultarea. Credința cum zice Scriptura ne leagă cu ascultarea.

Eu îmi aduc aminte de un predicator penticostal renumit, misionar în Europa de Est, vorbea poloneza, engleza, rusa și a glumit despre spălarea picioarelor spunând: „Spălarea picioarelor? Eu las să mi se lustruiască pantofii”. Cu mine nu merge așa! Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este sfânt și așa cum este scris, *„robul nu este mai mare decât domnul său”*. Și dacă Domnul și Învățătorul spală picioarele ucenicilor, ce să fac eu, ca rob? Vă rog, supuneți-vă Domnului, faceți ceea ce a spus El în Cuvântul Lui.

Apoi a fost pusă întrebarea: cine poate lua parte la cina Domnului? Eu o spun așa cum o văd eu. Nu ne este dată nicio vârstă în Scriptură. Dar despre Răscumpărătorul nostru, în umanitatea Lui, aflăm lucruri referitoare la nașterea Lui, la tăierea Lui împrejur a opta zi. Apoi la vârsta de 12 ani a făcut o călătorie la Ierusalim, unde a vorbit cu cărturarii despre Cuvântul lui Dumnezeu. Atât de mult S-a adâncit în Cuvânt, încât Maria și Iosif au mers trei zile fără să observe că El lipsește și nu L-au găsit în grupul cu care pleaseră în călătorie. Când s-au întors la Ierusalim, L-au găsit acolo unde L-au lăsat, stând de vorbă cu cărturarii, în Templu. Din aceasta, eu am înțeles că vârsta maturității, în prezența lui Dumnezeu, începe la 12 ani. Eu nu am

niciun alt verset pentru aceasta, dar să fim sinceri: dacă începem să împărțim cina Domnului copilașilor, la ce vârstă ne oprim? Mai întâi trebuie primită și acceptată răscumpărarea, mai întâi trebuie ca Duhul Sfânt să ne convingă de păcat, mai întâi trebuie să fim salvați și apoi să luăm cina într-un mod vrednic.

Deci, toți aceia care au primit prin har răscumpărarea, simțiți-vă liberi... eu v-o pot citi din Scriptură, din 1 Cor. 10:16 și 17: *„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?”* Trebuie să avem împărtășirea, împăcarea, legătura prin Sângele lui Hristos. *„Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?”* Aceste lucruri sunt legate împreună. Vers. 17: *„Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”*. Și apoi în 1 Cor. 11:23-26: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea». Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el». Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”*. Apoi, avertizarea, vers. 27 și 28: *„De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta”*. Deci, nu unul îl cercetează pe celălalt, ci fiecare se cercetează pe sine însuși și apoi mănâncă din cina Domnului. Oricine a primit răscumpărarea și a devenit cu adevărat un credincios biblic – și asta o recunoști prin faptul că Marcu 16:16 este împlinit prin ascultare, așa cum este scris: *„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit”*. Vedeți, credința și ascultarea merg împreună. Ascultarea este cel mai important lucru la credincioși; neascultarea este la fel de vinovată ca păcatul ghicitoriei.

Și întreaga lume religioasă este ținută în robia neascultării. Adevărații credincioși au fost chemați afară din neascultare, din orice necredință, din orice închisoare, din orice tradiție. Noi suntem o proprietate a Domnului, separați și răscumpărați prin Sângele Mielului. Noi suntem proprietatea veșnică a lui Dumnezeu, așa cum am citit și am auzit.

Apoi, încă ceva, pentru cei din alte țări care ne privesc acum. Noi, în acest loc, am socotit important să fie un singur pahar. În

adunarea de aici sunt patru segmente și luăm câte un pahar pentru fiecare segment. Dar toată lumea americană, vorbitoare de limba engleză, nu folosește un singur pahar. Ei au 36 de păhărele, care sunt umplute și

apoi încă 36 și încă 36, depinzând de numărul participanților la cină. Și asta este absolut nebiblic. Eu îmi aduc aminte de anul 1959, când un mare evanghelist din S.U.A. a venit la Frankfurt pe Main și a introdus cina aceasta cu aceste multe păhărele. După cunoștința mea, eu am fost singurul care a lăsat să treacă tava cu păhărele. În altă tavă erau numai fărămituri și fiecare trebuia să ia fărămituri și apoi trebuia să ia un păhărel din acela micuț. Și apoi el a dat ordin din față: „Acum voi puteți mânca!” Pauză și apoi: „Acum voi puteți bea!” La mine nu merge așa! Noi ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu. Și frați și surori, chiar dacă noi privim în această adunare: un pahar la stânga, unul la dreapta, unul pe centru și unul merge sus, la balcon. Se împarte pâinea și apoi paharul este dat mai departe. Dacă sunt oameni jos, în sala de mese, merge și la ei pâinea și paharul. Și după cina Domnului, toți frații vin aici sus și toate surorile merg jos, în sala de mese și vom face spălarea picioarelor. Eu am nădejdea că noi cu toții am înțeles-o în mod corect și chiar și aceste observații le primim din inimă. Și în aceasta noi trebuie să fim în unitate, să știm că așa este biblic și astfel

în acest loc îi putem fi plăcuți lui Dumnezeu. Dumnezeului nostru Îi dăm toată cinstea și lauda!

Toți aceia care și-au dedicat viața Domnului și în interiorul lor sunt pregătiți să se lase botezați – acest lucru este deja valabil înaintea lui Dumnezeu, dacă voi ați primit și acceptat pentru voi înșivă iertarea, harul, răscumpărarea și mântuirea lui Dumnezeu și sunteți pregătiți să vă lăsați botezați – atunci puteți lua parte la cina Domnului, deja.

Domnul Dumnezeu să binecuvânteze această seară într-un mod deosebit, astfel încât toți cei care au auzit mesajul divin despre marele plan de mântuire și răscumpărare din Vechiul și Noul Testament, despre Sângele Mielului care a fost adus în locul Preasfânt, pe scaunul îndurării și a căpătat o răscumpărare veșnic valabilă, să o primească. Primiți-o și mulțumiți lui Dumnezeu. Atunci, această zi va fi una din cele mai mari zile pe care ne-a dăruit-o și a făcut-o El pentru noi! Amin.

[...]

Fratele Schmidt: Laudă și mulțumiri Domnului. Eu sunt mulțumitor Domnului pentru har. Și cum a exprimat-o compozitorul – noi cunoaștem cu toții această cântare – „Eu sunt unul din cei găsiți de harul lui Dumnezeu”. Și noi suntem cei iertați de Dumnezeu. Aceasta am auzit-o astăzi și suntem recunoscători pentru acest privilegiu puternic.

Acum, am ajuns la final în seara aceasta și avem o singură solicitare: să plecăm de aici în pace, în liniștea Domnului nostru. Nu vorbim mult acum, ci să medităm la ceea ce ne-a vorbit Domnul, prin Cuvântul Său. Și să ne amintim ce am făcut aici, în amintirea Domnului. Noi am luat parte la vestirea morții Domnului. Dar nu doar a morții, ci de asemenea, a învierii Sale. Și pentru aceasta Îi suntem recunoscători Domnului.

Încă o dată: mergeți la culcare în liniște și lăsați pe fiecare în pace. Cu voia lui Dumnezeu, mâine ne strângem din nou, ca să auzim iarăși ce are să ne spună Domnul. Laudă Lui!

Acum ne ridicăm, pentru rugăciunea de încheiere.

Tată ceresc, Îți mulțumim din adâncul inimilor noastre pentru această zi pe care ne-ai dat-o, să avem părtășie cu Tine, în Cuvântul Tău, părtășie în ceea ce ne-ai lăsat Tu, spre pomenirea Ta – ca să avem parte, Doamne, de trupul Tău, de ceea ce ai făcut Tu pentru noi. Te rog să ne binecuvântezi, Doamne, pe toți care am fost aici și pe toți care sunt răspândiți pretutindeni. Îți cerem binecuvântarea Ta acum.

Dacă există un „mâine”, dă-ne harul, pregătește-ne inimile, deschide-le și acordă har ca lucrurile care trebuie spuse, să fie spuse, prin Cuvântul Tău, Dumnezeul meu. Descoperă-ni-l... Binecuvântează buzele prin care vei vorbi mâine. Îți mulțumim pentru aceasta. Te rog fii cu noi, lasă-ne să plecăm, cu binecuvântarea Ta. Amin.

[Se cântă: „Aleluia, slavă Ție...”]